

მსატყარნი—მუვენიერი პეიზაჟია და მენანება, რომ გამოფენაზე გატანას ვერ ვახსრებ.
 კოლმეურნი—არხენად ბრძანდებოდეთ, მე მოვასწრებ ჩვენს გამოფენაზე გატანას.

ს ი ა ს ბ ი

ერთ ქართველ მხატვარს თავის პრეზიდენტში სასწრაფო საქმე გაუჩნდა. მართალია, საქართველოს მხატვართა ყრილობის წინაღულე იყო, მაგრამ, მოგეხსენებათ, მხატვარიც ადამიანია და მასაც ყოველდღიური, გადაუდებელი საჭიროებები მოგვარება ესაჭიროება.

მხატვარი წელი ნაბიჯით აჰყვამ კულტურის სამინისტროს შენობის კიბეს, ხელოვნების მთავარ სამმართველოს დერეფნისკენ გაუხვია და ხელმარცხნივ, უსინათლო, ბნელ ოთახს მიადგა. ამ ოთახში მოთავსებულია მხატვართა კავშირის პრეზიდენტი, იგივე ოთახშია კავშირის თავმჯდომარის „კაბინეტი“, იქვე სხედან მდივანი, ბუხპალტერი...

ოთახი ღია დაუხვდა მხატვარს, მაგრამ შიგ მხოლოდ ბუხპალტერი იმყოფებოდა. თავმჯდომარე იკითხა. ბუხპალტერიც დერეფნის მოპირდაპირე კარისკენ მიუთითა — „იქ გადავიდნენ“.

მხატვარმა დერეფანი გადასურა. ხელოვნების მთავარ სამმართველოს უფროსის აბრა დაეფარა ქალაქის, რომელიც იტყობინებოდა, რომ ამ ოთახში საქართველოს მხატვართა კავშირის პრეზიდენტის თავმჯდომარის კაბინეტი იყო მოთავსებული; ხელოვნების სამმართველოს უფროსის მოადგილის ოთახი მხატვართა კავშირის პრეზიდენტს დაეკავებინა.

ჩვენი მხატვარი დიდად გაახარა თავისი კავშირის მიმართ ასეთმა ყურადღებამ. თავმჯდომარესაც და პრეზიდენტის წევრებსაც ყრილობის სამზადისის ციებ-ციხელება მოსდებოდათ. ღირსეულად ხვდებოდნენ საპატიო სტუმრებს — მოსკოვისა და კიევის, მინსკისა და ერევნის, ბაქოსა და რიგის წარმომადგენლებს. მომხსენებლები უკანასკნელად აზუსტებდნენ თავიანთ მოხსენებებს, მხატვართა გამგეობის პრეზიდენტის წევრები საერთო საბრძოლო გეგმებსა და ღონისძიებებს ადგენდნენ.

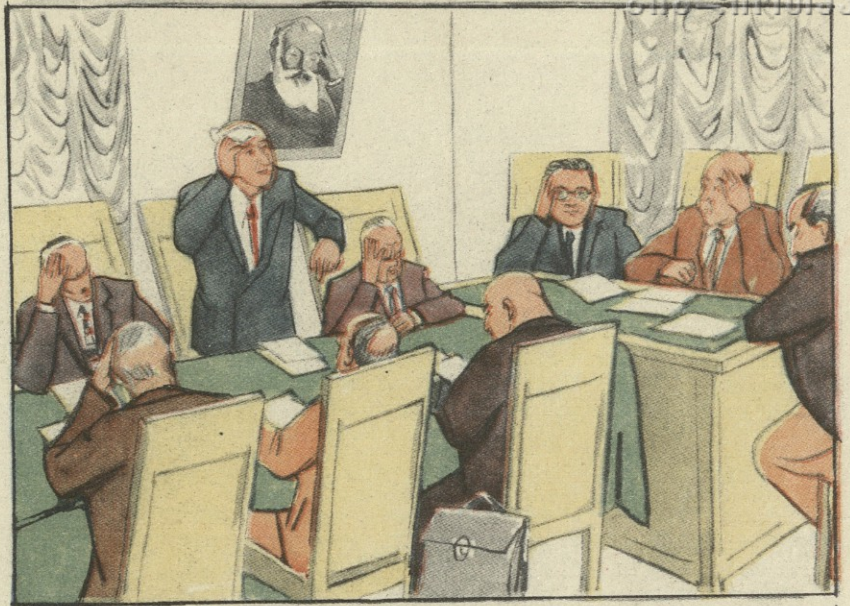
რასაკვირველია, იმ დღეს ჩვენს მხატვარს არავინ მოუსმინა (ვის ჰქონდა მისი თავი!), მხოლოდ მეგობრულად ურჩიეს ყრილობის შენდევ შეველო...

ჩვენი მხატვარიც ასე მოიქცა. როდესაც ყრილობის მღელვარე დღეები დაიწყო, იგი კვლავ მხატვართა კავშირისკენ გაეშურა. ხელოვნების მთავარ სამმართველოს დერეფანში შევიდა, ხელმარჯვნივ გაუხვია, კარი გამოაღო და ერთბაშად შედგა: მისაღებ ოთახში კვლავ ხელოვნების სამმართველოს უფროსის მდივანი იჯდა, აბრას შეხვდა — ისევ ხელოვნების სამმართველოს უფროსის კაბინეტი!..

— მხატვართა კავშირი თავის ძველ ოთახში გადაბარგდა!... შეკითხვა არც კი აცალა, ისე მიახალა მდივანმა გაოცებულ მხატვარს, რომელმაც ბოდიში მოიხადა და გამობრუნდა... მხატვართა კავშირის გამგეობის პრეზიდენტი, კავშირის თავმჯდომარე, მოადგილე, მდივანი, ბუხპალტერი... ისევ იმ პატარა, ჩაბნელებულ ოთახში შესახლებულიყვნენ.

ჩვენმა მხატვარმა შემდეგ გაიგო, რომ თურმე მხოლოდ ყრილობის დღეებისათვის დაეთმოთ მხატვართა კავშირისათვის შესაფერი ბინა — ჩამოსულმა სტუმრებმა არ დაგვძრახონ!

8. სიმონიშვილი

ამოცანა № 1

აკაკი წერეთლის თხზულებათა 15-ტომიანი კრებულის გამოცემა, რომელზედაც ხელისმოწერა 1950 წელს ჩატარდა, გეგმით უნდა დამთავრებულიყო 1953 წელს.

ამოცანა გვეკითხება: რუსთაველის სახელობის ქართული ლიტერატურის ინსტიტუტი და საქ. სახელმწიფო გამომცემლობა როდის მოიცილიან გურამიშვილის, ვაჟა-ფშაველას, გიორგი წერეთლის და სხვა ქართველ კლასიკოსთა სრული თხზულებების გამოსაცემად, თუ 1955 წლის მეორე კვარტალისათვის აკაკის თხზულებათა სრული კრებულის მხოლოდ 3 ტომია გამოცემული, ხოლო ინსტიტუტის მოქნილი მუშაობის შედეგად, გამოცემულ ტომებშიაც ყველაფერი რიგზე არ არის. (ამოცანის ამოხსნის გასაადვილებლად სურათზე ნაჩვენებია აკაკის გამოცემათა სარედაქციო კოლეგიის სხდომა).

ამოცანა № 2

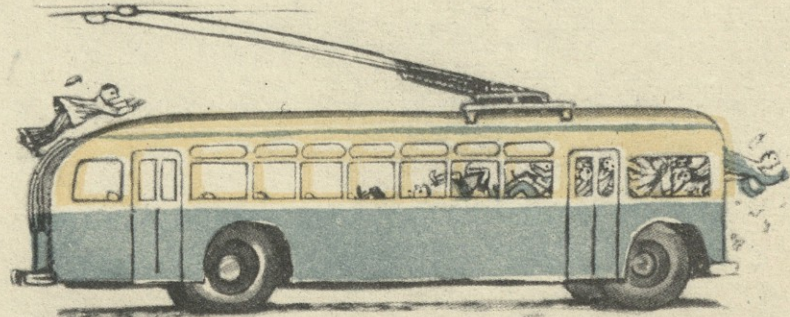
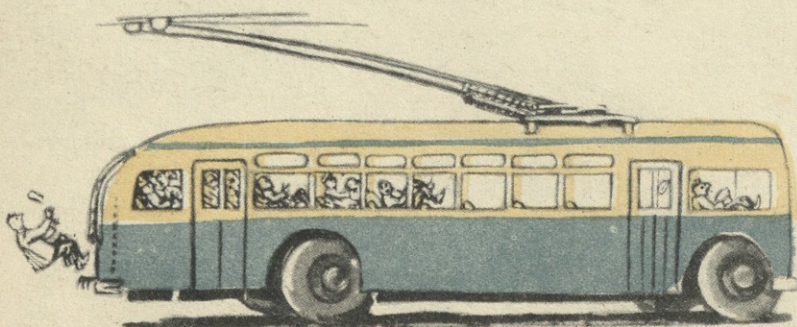
თბილისში, აქა-იქ, ჯერ კიდევ ვხვდებით კეთილმოწყობულ ქუჩებს, ზოგან ტროტუარებზე ასფალტია აყრილი, ზოგიერთი სახლის ფასადი საცოდავად გამოიყურება...

ამოცანა გვეკითხება: ხომ არ დაავიწყდა თავისი ამოცანა ქალაქის საბჭოს?

ამოცანა № 3

ხელისმოწერა რუსულ-ქართულ ლექსიკონზე, რომელსაც გამოსაცემად ჯერ საქ. მეცნიერებათა აკადემიისთან არსებული კომისია ამზადებდა, ხოლო შემდეგ ენათმეცნიერების ინსტიტუტს დაევალა, ჩატარდა 1951 წელს. გეგმით წიგნი უნდა გამოსულიყო 1952 წელს. საქმიანმა მეცნიერებებმა აკადემიის მაშინვე გადაურიცხა ხელისმოწერით შეგროვილი 80.000 მანეთი.

ამოცანა გვეკითხება: როდის დაურიგდებათ ხელისმოწერლებს აღნიშნული ლექსიკონი, თუ წიგნზე მომუშავე კომისიის სისწრაფე უკუპროპორციულია ხელისმოწერათა დაუცხრომელი სურვილისა — რაც შეიძლება ჩქარა მიიღონ შეპირებულ ლექსიკონი.

გამოცანა: სურათზე ნაჩვენებ ტროლეიბუსთაგან რომელი გვიჩვენებს ადგილიდან დაძვრის მომენტს და რომელი — გაჩერებას?

— ეჰ, კიდევ კარგი, დედამიწა ბრუნავს, თორემ მთელი დღე ერთ ადგილზე დგომა მართლაც მოხაწყენი იქნებოდა.

საჩინოვარ ნიჭი

შინაური ცხოველებიდან კაცს გამორჩენის მეტი რა უნდა ახსოვდეს? ისინი ადამიანს იმიტომ მოუშენებია, რომ გაიხაროს მეოჯახე გული და რამდენადმე ხელიც მოითბოს. მაგრამ ამ რამდენიმე ხნის წინ რომ არსენ საიჯანოვს საკუთარმა ძროხამ ოინი უყო, იმის მაგვარი შემთხვევა არც წიგნში წამიკითხავს და არც სხვაგან გამოვიდა.

პირველი დანახვით კი ვერაფერს შეატყობდა კაცი, ძროხა იყო, როგორც ძროხა—ჩვეულებრივი რქებით და გრძელი კუდით, ფერი შეინდისა ქონდა და ლაქები ყორნისფერი, სახელიც ისეთი მშვიდობიანი ერქვა, რომ კაცს არათუ თავს შეაბრალებდა, გულსაც აუჩუყებდა; წიქარას ეძახდა თეთრიწყლებიდან თბილისის ბაზარში ჩამოსული ხევსური.

- ძროხა შენია, მოყვარე?—შეეკითხა საიჯანოვი.
- ჩემია, მაშ ვისი იქნების?
- რას იწველის?
- რძეს იწველის, სხვას რას უნდა იწველიდეს!
- ვაჰ! რამდენს იწველის-მეთქი?
- ორ სახინკლე ქვაბსა!
- ეგ რამდენი იქნება?
- ბევრ, ძალიან ბევრ იქნების!
- ისე შთამომავლობაზე როგორ არი, მუცლის მოწყვეტა ხომ არ იცის?

— კარგი რამ მატება იცის და, რაც ჩვენს ხელშია, საფურეს მეტი არა უშობია რა...

მორიგდნენ... საიჯანოვმა 4000 მანეთი ჩაუთვალა, ხელზე ხელი შემოკრა და ტანმორჩილი ძროხა თავის საკუთარ ბოსელში თავისივე მამისერთა ძროხას ამოუყენა გვერდში.

კარგად შეეწყო წიქარა გარემოს, დილით საგულდაგულოდ შერჩეულ ბალახს შეექცეოდა და საღამოთი—სიმინდში არეულ ქატოს, ისე გასუქდა და დამშვენდა, ავთვალს არ დაენახებოდა. მხოლოდ ცუდი ის იყო, რომ გამრავლებაზე სასტიკ უარს აცხადებდა.

უცდიდა არსენა წიქარას, 9 თვე უცადა, მაგრამ რაკი შეატყო ძროხამ დედობაზე საბოლოოდ უარი განაცხადა, სასაკლაოში მიიყვანა და ისევ ფულად აქცია.

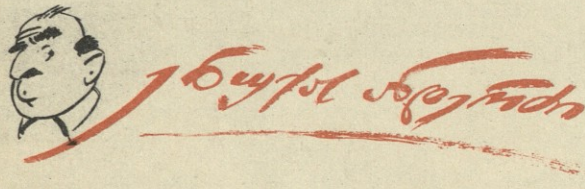
მაგრამ სტაცეს ხელი არსენას, აქტი შეუყენეს და სპეკულანტობის მუხლი მიუყენეს. ბევრი იუარა არსენამ—„სპეკულანტი არ ვარ, ძროხა ვიყიდე, ძროხა გავყიდე, იმდენი სარგებელი ვნახე, რამდენიც 9 თვე შესანახი საქმელი ღირდაო“, მაგრამ ვინ დაუჯერა? 5 წლის თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯეს და წიქარას ნათელ ხსოვნას ზვარაკად შესწირეს.

მას შემდეგ ეძებენ არსენას და ეძებს არსენა სამართალს, იპოვნის თუ იპოვნიან—ეგ კიდევ კარგად არავინ იცის, მაგრამ სპეკულანტობას რომ ჩვენში საკუთარი ძროხის გაყიდვას არ ეძახიან, განა ჩვენმა სასამართლოს მუშაკებმა არ იციან?

ფრთხილი სახლმმართველი

— მინდია, ცხვარი რა უყავი?
— თავმჯდომარის ცოლის მშობიარობას გადაყვა, შენი კვინებაზე.

ენუქა კვდება, ხალხო, ჩვენი ენუქა!
ქალარა თავი სასთუმალზე აქვს მისვენებული და გარინდებულს, სიკვდილთან ბრძოლით გაოგნებულს, ხამუშ-ხამუშ კვინსა აღმოხდება ხოლმე. ცალ ყბაზე ობოლი ცრემლი ჰკივლია და, განუკითხავ ბედთან საბოლოოდ შერიგებული, მღელვარებასაც ველარ ახერხებს.

რაო, რა ბრძანეთ? ვინ ენუქაო? როგორ გეკადრებათ, ენუქას როგორ არ იცნობთ! ხუთიოდე წლის წინათ, რუსთაველის პროსპექტზე ნუთუ გასტრონომიულ მაღაზიაში არ შეგვივლიათ და იქ ერთთავად მოფუსფუსე ჩიკორა მაკლერი არ დაგინახავთ? დიახ, დიახ, ჭრელთვალა, ოდნავ ჩოფურა... არ გახსოვთ? მომითმინეთ, არც კვირაცხოვლის ეკლესიაში შებრძანებულხართ ამ ოცდაათი წლის წინათ? საცეცხლურიან კაცს შეამჩნევდით, გამხდარს, მარჯვენა ხელი, რომლითაც საცეცხლური ეჭირა, ყოველთვის მალა ჰქონდა აწეული, რადგან ეშინოდა საკმეველით გამოტენილი წმინდა ხელსაწყო იატაკზე არ გაეხახუნებინა. კვირაცხოვლის დიაკვანი ენუქა როგორ არ გახსოვთ, წირვა-ლოცვა რომ მოდიდან გამოვიდა, მღვდლების ოინებს გვიამბობდა ხოლმე და თვითონ ჩვენზე მეტად იცინოდა! არ გახსოვთ? რა მეშველება, როგორ გაგახსენოთ!

მოიცათ, მოიცათ! ლექსების კითხვა თუ გიყვართ, ოდესღაც მის ოცფურცლიან წიგნაკს გადაათვალიერებდით, მეპურეთა არტელმა „რაქამ“ რომ გამოამხეურა და სახაბაზოებში ყიდდნენ. პოეტი? არა, პოეტი არ გახლდათ. ეს ლექსები ვიღაც მეზურნისაგან ნაღდ ფულზე შეიძინა და შემდეგ თავისი სახელით გამოაცემინა, „მე გამოვთქვიო“. არ გახსოვთ? კარგი, როგორმე გაგახსენებთ.

ცხრაას ოცდათექვსმეტში გახეტებში რომ ერთი ამბავი ატყდა—„დიდი გაფლანგვააო“, აბა, გაიხსენეთ. არტელის თავმჯდომარეები რომ გაასამართლეს, ათ-ათი წელი რომ მიუსაჯეს... სამი წლის წინათ სასაფლაოს გამგედ არ იყო? მიწის ეკონომიას რომ ეწეოდა და ერთ ადგილს სამ მკვდარზე ჰყიდდა. დიახ, დიახ, ჩოფურა-ენუქა, შემდეგ კონდუქტორად მუშაობდა ავტობუსში!

ხომ გაგახსენდათ!... არტელის თავმჯდომარეობის შემდეგ რამდენ ხანს იყო საპატიმროში? რა მოგახსენოთ, ამას წინათ: მისი

საკვამური მიდი წახდა და სახლმმართველს უთხრა მდგმურმა:
— ჩემი ყოფა ტანჯვა გახდა, რა გავაწყო უბედურმა? თუ ავანთე, სული მხდება, ბოლი მოსჩქევს, როგორც წყარო, ეგებ ბინის შეკეთება ცოტა მინც დააჩქარო! — სახლმმართველმა უპასუხა ისე, რომ არც განძრეულა:
— შეკაცო, რამ შეგანუხა, ჯერ ხომ მოღად არ დანგრეულა? ვერ ვიჩქარებ, რომ არა თქვან იქითური, აქეთური და ჩვენმა რეკომისიამ არ მომარტყას საყვედური. ნაადრევი შეკეთება რა გეგმაში ჩავსვა, ბრძანეთ, ხომ იცით, რომ დაცვა უნდა მშენებლობის ყოველ მანეთს! ერთი სიტყვით, ვნახოთ... „ნახა“, რალა ბევრი მოვაყოლოთ: მმართველს ვრცელი განცხადება ნახუვარ წელს ედო მხოლოდ! ამ ხანში და ამდენ ცდაში ვით გაედლო საკვამურსა? დაინგრა და მხოლოდ მაშინ „შეუკეთეს“ მიდი მდგმურსა!

3. სმინოვი

პირადი ანკეტა გადავათვალიერე და პატიმრობის შესახებ სიტყვაც არსად არის ნახსენები. სამაგიეროდ სხვა საინტერესო რამ შევიტყვე ამ ანკეტაში. ენუქას ერთ დროს შიკრაქად უმუშავნია სახელგამსა და ერთ-ერთ თეატრში...

მაშ ასე, ენუქა კვდება, მრავალნატიადი ენუქა განკითხვის წუთს მოელის!

დარბაზში, სადაც ენუქამ უნდა განისვენოს. (ოჯახის წევრები „ხალას“ უწოდებენ და ჩვენც პირდაპირ ვთარგმნეთ). სრული სიწყინარება. კუთხეში გარინდებული კამეჩივით დაყუდებულა „სტენვეიერის“ ფირმის როიალი, რომელზეც შალითაგადაფარებული არღანი დვას, ამ შალითის ერთი მხარე ადამიანის ხელს საგანგებოდ ისე აუწვევია, რომ არღნის გვერდიდან ვერცხლის ასოებით წაწერილი „ოდესა“ გამოკრთის. დარბაზის მეორე კუთხეში ნაპოლეონის ნაქონი მაგიდა დვას. შავი. მუხის საწერი მაგიდა. ზედ გადაფარებული ხავერდის სუფრა თითქმის მთლიანად ფარავს მშვიდი ნერვების მქონე კაცის ხელით გამოყვანილ ჩუქურთმას; სუფრაზე უწესრიგოდ აწყვია: თამბაქოს მოზრდილი ყუთი. პაპიროსის პილზის გასატენი მოწყობილობა, წაქცეული გლობუსი და თორმეტი წლის წინათ ამომშრალი სამელნე. „სტენვეიერს“ ოცდაორი წელიწადია თითი არ დაჰკარებია. ნაპოლეონის მაგიდაზე კი, რომელზედაც ასე სიმბოლურად დაგორავს საფრანგეთის მხრიდან შექყლელი გლობუსი, ხელის სისქე მტვერი დვას.

დარბაზის დანარჩენი ნაწილი უკავია ერთიმეორეზე მიჯრით მიწყობილ წითელი და შავი ხის სხედასხევა ავეჯს, ისე რომ ცალი მხრიდან მხოლოდ ერთი კაცი გაივლის. კედლები ძვირფასი ნოხებითაა მოფენილი და ერთ მხარეს ნოხზე მიმაგრებულია ტილოზე ნარდიბაზრულად ამოქარგული მახინჯი ლომი, ხოლო მეორე მხარეს ხის უბრალო ჩარჩოში ჩასმული უენაური სურათია: წყლის პირას, ქვაზე ზის კირილე პაჭკორიას გუნდის რომელიღაც ჩოხოსანი მომღერალი, ხელში მათრახი უჭირავს და ცრემლმომდინარე გაპყურებს საცოდავ ქურანს, რომელიც ქვას ლოკავს ბალახის ძოვის მაგიერ. საწყალი ზიჩი!

ენუქას სასთუმალთან მისი ვაჟკაცები სხედან—პირბადრი სოკრატა და ტანდსარო ბაგრატა. ცხვირი ორივეს ერთ ღონეზე აქვს დაშვებული, ორივე მამას ეთხოვება.

ავადმყოფმა უცებ ცალი თვალი გაახილა, მოიხედა და მიქელ-

გაბრიელის მაგიერ შვილებს გაუღიმა. ბიჭებს შვების ოხერა აღ-
მოსდათ.

— მგონი უკეთესად ვარ, ბიჭებო, მაღლობა ღმერთს! — ამო-
ილულულა ენუქამ და განაგრძო, — ახლო მოიწით, ანდერძი უნდა
გიოხრათ.

ბიჭები ძუძუს გოჭებივით გატვრინდნენ. ენუქამ კი განაგრძო:
— ქონება უნდა დაგიტოვოთ, თქვენთვის უცნობი დიდძალი
ქონება. ვიცი, გაყოფაზე ჩხუბი არ მოგივათ.

— სად არის?! — სიხარულით კინალამ წამოხტნენ ბიჭები.

— აი, აქ, ამ თავში! — თქვა ენუქამ და მოტელეპილ თავზე
ოთხი თითი გადაისვა, — არავითარი სიმდიდრე ახლა ისე ძვირთა-
სი არ არის, როგორც ცხოვრების ცოდნა და გამოცდილება. ცხოვ-
რების ცოდნა მარტო მწერალს როდი სჭირდება.

ბიჭებმა ერთმანეთს გადახე-
დეს. ენუქამ კი ცალი ფეხი გა-
კიმა და განაგრძო:

— ყური დამიგდეთ, ბიჭებო,
სანამ პირში ტანჯული სული
მიდგას, რჩევა-დარიგებას მოგ-
ცემთ. ჩემს ნათქვამს თუ კარგად
დაიხსომებთ და ცხოვრებაში გა-
მოიყენებთ, თქვენზე უკეთესად
მოწყობილი არავინ იქნება. მის-
მინეთ.

და ენუქამ დაიწყო...

რა უამბო ენუქამ შვილებს,
ამას შემდეგ ნომრებში მოგახსენ-
ებთ.

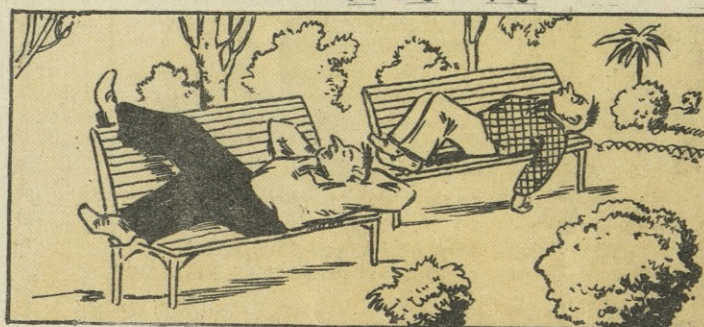
გ. ივანიშვილი

ლიტერატურული წრე

ხაზვითი ხელოვნების წრე

დახვეწების კლუბი

— პატრიცემულო თამადავ, ყანწი გელოდებათი..
— ხვალ შემოიაროს...

ნაზურ ძინუყურები

შერჩეული შტატი

— გენიალური იყო თქვენი სიტყვა, ცეცხლი დაანთეთ ტრიბუნიდან, ტანში ურუანტელი უფლიდა ხალხს. — მოეფერა ხელქვეითი მმართველს კრების შემდეგ.

— ეს ყველაფერი კარგი, მაგრამ რეპლიკა რატომ არ მესროლენ, დაგავიწყდა?

— მოხდა დიდი გაუგებრობა, არტემ არტემიჩი, ის-ის იყო დავაპირე რეპლიკა მესროლა, დავაღე პირი... მაგრამ გვერდიდან ვივაცამ იხე მიჩქმიტა, რომ ჯოჯოხეთური ტკივილი ვიგრძენი.

— რა მოხდა ასეთი?

— ჩემს ღირებულებას ვგონა, რომ თქვენთან შეუთანხმებლად ვაპირებდი რეპლიკის სროლას და ხმა ჩამაქმენდნენ.

წინდახედული მკერავი

მკერავთან ორი კაცი მივიდა. ერთი ნაცნობი იყო, მეორე — უცნობი.

— ვანო, აბა შენ იცი, — უთხრა მკერავს ნაცნობმა, — ამ პატაცემულ ამხანაგს განსაკუთრებული მონდომებით უნდა შეუქროს კოსტიუმი... დღეს დანიშნეს სწორედ ჩემს უფროსად. — ჩუმად ჩახურჩულა უფროსი.

ვანომ უხანტიმტროდ, თვალით გაზომა შედიდური გამომეტყველების

ჩიანის კაცი და სიტყვა მისცა — შემოქმედებთაღ მიფუდგები ამ სამუშაოსო.

— ზომას რატომ არ იღებ? — შეეკითხნენ მას.

— თქვენ ეგ ნუ გედარდებათ, ჩემი ხელობისა მე ვიცი, — დაამზვიდა ისინი ვანომ.

ერთი კვირის შემდეგ კოსტიუმი მართლაც მზად იყო, მაგრამ მის გამოხსნას რატომღაც აყოვნებდნენ. ბოლოს როგორც იქნა გამოჩნდა ნაცნობი.

იგი ჩვეულებრივზე უფრო მორიდებით იქცეოდა.

— გაგაწვალეთ კი, ამხანაგო ვანო, მაგრამ ხაქმე იმაშია, რომ მაგ კოსტიუმის გადაკეთება მოგიხდებოდა... სისრულეში წავიდა ჩვენი უფროსი, ხი, ხი, ხი. — ეშმაკურად ჩაიფურტუნა მან. ვანოსაც გაელშია და დარწმუნებით მიუღო:

— არაფრის გადაკეთება არ არის საჭირო, მე ეს კოსტიუმი ძველი უფროსის ზომაზე შევკერე, ვანა არ ვიცი, იმ ადგილზე ყველა ერთი ზომით იხერება?

ქობიკული კრიტიკა

ქართული ლიტერატურა

ამას წინათ წინაგმა მოიწვია ფეხბურთის მკვლევარები — სხვადასხვა პროფესიის წარმომადგენლები და ყველას საერთო კითხვა დაუსვა: „რას იტყვიან თბილისის „დინამოს“ ფეხბურთელებზე?“

მოგვყავს ზოგი მათგანის პასუხი:
დამცველთა კოლეგიის წევრი: სახელოვანმა სეხნიამ შეიძლება შენც გაგიტყვას სახელი. ამჟამად, პირიქით დამემართა: თბილისის „დინამოს“ დამცველებმა სახელი გამიტყვეს — სასამართლოს მსვლელობის დროს ჩემს კლიენტებს ეჩვენებთ, რომ სულ მოწინააღმდეგე მხარეს ვეხმარები საქმის მოგებაში.

სახტუმროს მკარე: სად ჩემი და სად „დინამოს“ ზეკარის თავაზიანობა: სტუმრებისათვის სულ ღია აქვს კარები...

ბუხმალტერი: ერთ-ერთ თამაშზე აღრიცხვა ვაწარმოე: რამდენი ბურთიც გაგზავნეს კარში მოწინააღმდეგის თავდასხმელებმა, იმდენივე ჩვენმა მეკარემ გაუშვა, ე. ი. სულ რომ არ ეთამაშნა მეკარეს, არაფერი შეიცვლებოდა. ჩვენმა მცველმა სამჯერ გაუგორა ბურთი მოწინააღმდეგეს და სამჯერვე გოლი გაგვიტანეს, ე. ი. მცველსაც რომ არ ეთამაშნა, შეიძლება მატჩი არ წაგვეგო. მსგავსი მსჯელობით გამოვიყვანე საბოლოო ბალანსი: საკმარისია თბილისის „დინამომ“ წოდებულ გამოიყვანოს მხოლოდ ერთი კაცი — გუნდის კაპიტანი. შეიძლება იმისაც არ გამოსულიყო, მაგრამ მსაჯსა და მოწინააღმდეგე გუნდის კაპიტანს ვინ უნდა ჩამოართვას ხელი?!

მილიციელი: მე რა უნდა ვითხრათ, სტადიონის ტრიბუნებზე წესრიგს ვიცავ, თან ჩვენი „დინამოს“ თამაშს ვუყურებ. მაგრამ თამაშისა და თამაშის — ფეხს არ ანძრევენ, უსაქმოდ გაჩერებულან და პირი დაულიათ. გულში კი ვფიქრობ ხოლმე: „აბა, მოქალაქე, ნუ გავჩერდებით, გავიაროთ, გავიაროთ!“ მაგრამ საქმე არა გაქვთ? სათამაშო მოედანზე ჩემი უფლებები არა სჭრის, მსაჯს კი დაჯარიმებისა რა ესმის!..

ლიტერატურის კრიტიკოსი: ამხანაგებო, ამას წინათ, ჩვენმა მსცოვანმა „დინამომ“ კიდევ ერთი ახალი მატჩი ჩაატარა ფეხბურთის პირველობის თემაზე. უნდა ითქვას, რომ სარეცენზიო მატჩი არ გამოირჩევა თავისი ორიგინალობით: იგი წინა თამაშების უნიჭო გადამღერებაა. უფრო მეტიც — თუკი წარსულ მატჩებში ავტორთა ჯგუფი აღწევდა თამაშის სიწმინდესა და ლაბიდარობას, სწრაფვას სიუჟეტის განვითარებისაკენ, უკანასკნელ მატჩში ჩვენ ამას ვერ ვხედავთ. ავტორთა ჯგუფს ემჩნევა „ბ“ კლასის გავლენა, რომელსაც იგი ჯერ კიდევ 1935 წელს განიცდიდა. რაშია საქმე, ამხანაგებო, სად უნდა ვეძიოთ ჩვენ წარუმატებლობის მიზეზი? მე ვფიქრობ, საქმე იმაშია, რომ სარეცენზიო მატჩში საწინააღმდეგო რომ ეძიოთ, ვერ ნახავთ დადებით გმირს: არც ერთ

მოთამაშეს არ გააჩნია ტიპური ფეხბურთელის თვისებები, ყველა ერთფეროვნად თამაშობს, ამ გარემოებას მათი მაისურების ერთფეროვნება უსვამს ხაზს... ერთი სიტყვით, „დინამოს“ აკლია ძველი დინამიურობა. და ა. შ. და ა. შ.

ძველი ფეხბურთელი: ერთ დროს მეც თბილისის „დინამოს“ გუნდის წევრი ვიყავი, თუმცა მაშინ ფეხბურთის ვთამაშობდით.

მღებავი: მეხუთე წელია, რაც სტადიონის ტრიბუნების შეღებვაზე ვმუშაობ. სტადიონს არც იარუსი ემატება, არც რიგები, ჩემი სამუშაო კი ყოველწელს მატულობს. დასაჯდომ ნომრებზე მრგაბსენებთ, ყოველ სეზონში უფრო და უფრო უახლოვდებიან ერთმანეთს, წელს კი მათ შორის ფუნჯსაც ძლივს ვუსვამდი. ადგილების ვაზრდის მაგივრად ჩვენი ფეხბურთელების რიგები რომ გაეზარდათ, ურიგო საქმე არ იქნებოდა. ოპ, ერთი ჩვენი დინამოელების მაისურებზე დანაწერინა ნომრები, ყველაზე „12“-ს დავაწერდი ამ გაბრაზებულ გულზე, და ახიცი იქნებოდა.

მმაჩის ბიუროს თანამშრომელი: სიყვარული. აი რას ვხედავ მე ჩვენს დაწესებულებაში, და რას ვერ ვხედავ თბილისის დინამოელთა თამაშში.

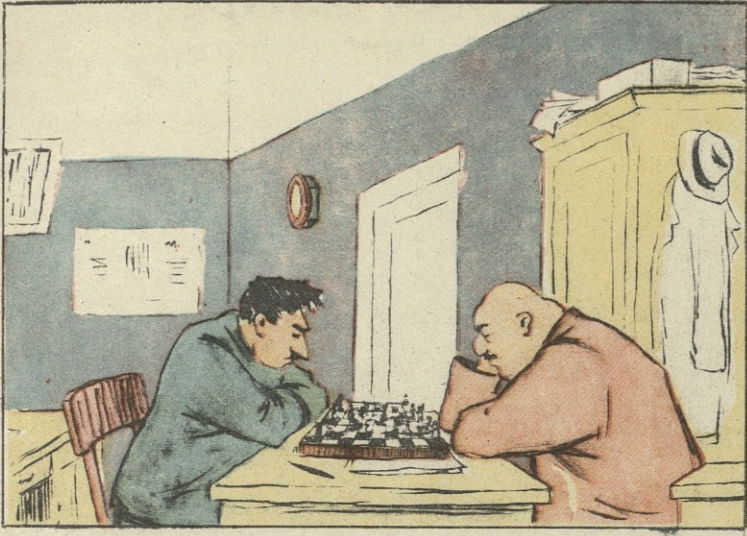
ფიზიკოსი: ჩვენს ფეხბურთელებს დიდი პოტენციალური ენერგია აქვთ. მხოლოდ იგი არასოდეს ვადაღის კინეტიკურ ენერგიაში. მათი ამ მდგომარეობიდან გამოყვანა შეუძლია იმპულსს, ბიძგს. მხოლოდ ვინ უნდა ჰკრას ეს ბიძგი დინამოელებს, ამაზე მეცნიერება, ჯერჯერობით, ვერაფერს ამბობს. ვფიქრობ, ეს დროც სულ მალე დადგება.

ფეხბურთის რადიოკომენტატორი: ... თქვენ გესმით გონგის ხმა, ეს ნიშნავს იმას, რომ თბილისის „დინამოს“ აკლია ხუთი გრძნობა. ძნელია წინასწარმეტყველება, მაგრამ დარტყმა, კიდევ დარტყმა მათ უპასუხისმგებლობას და, მე ვფიქრობ, ანგარიშიც შეიცვლება.

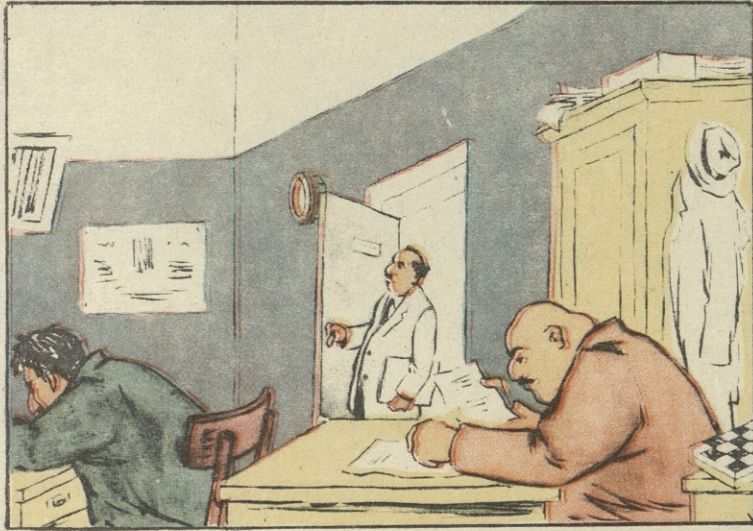
ლუღის გამყიდველი: კაცო, ეს დინამოელები იქაფებიან, იქაფებიან და მოგება მიანიც არ რჩებათ, საკვირველია პირდაპირ...

პუმორისტული პლაკატი ლენგრენისა. (ამოღებული პოლონურ ჟურნალ „შპილი“-დან).

.....

პარტია გადადებულია.

ქარაგმური ნაკვეთები

1. საწყობის გამკეს საბუთებს უსინჯავდნენ და დირექტორა სიცხეს ისინჯავდა.
2. ზოანარკის კურდღელი ისე იყო გამხდარა, რომ მას ბედს მალდიც არ დაჭყეფდა.
3. წირვის მსახიობი უმარტივეს ფოკუსებს აკეთებდა, მკურნებელი კი ზირიდან ცეცხლს ჭერიდნენ.
4. ბუკრი წყალი ჩაივლას და მხოლოდ მერე მოხსნიან ღვინის სარდაფის გამკეს.
5. მომსახურებლის გაუთავებელმა ღანძრავმა მსმენელემა განათვა.
6. ავტომძღოლს დაგიწყებოდა, რომ ქუჩაში ფეხით იყო გამოსული და გადასასვლელზე მწვანე სინათლეს უცდადა.
7. სტუმარს მატარებელზე დაგვიანების ეშინოდა, მასწინძელს კი... უფრო მეტად.
8. დალაქის თავზე ზრეისკურანტს კითხულობდნენ.

ახმეტის რაიონის კოლმეურნეობებს ცეკავშირი დროზე არ აწოდის დევეგიმელ ხე-ტყეს. ამის გამო, საფერმო მშენებლობათა დამთავრების საქმე ფერხდება.

ნახ. ი. მახინასი

გაზეთებიდან

წიქსე რქები

ზოგი ასე აჭახრავებს,—
თუკი არის მისი ნება,—
ივლისში აქვს შვებულება,
ავვისტომი — მივიღებ.

გონიერი კაცისათვის
გზა წიგნებით გაკვადულა,
უგუნური წიგნებს არჩევს
კარადების სამკაულად.

თუ გსურს გასჭირას მიმართვამ
უნდა რამე მიართვა.

არის გამგის ნათესავი —
იბერება გამგესავით.

ინჟინერი აშენებდა—
თვითონ სურდა აშენება.

მოხადტურის მაშინაო,
არც გარაყში, არც შინაო.

ცოდს მოუნდა აგარაკი—
ინყო ტკბილი ღაპარაკი.

ახადგაზრდა პოეტები
ამაყობენ მომეტებით.

შაქარო დვალაქი

195
6/11

— ხადგომი ხხვადახხვა აგვიშენეს, მაგრამ ცხოვრება, ალბათ, ერთ ჭერქვეშ მოვიხილება.

რედაქტორი—ვახტანგ ჭელიძე.

სარედაქციო კოლეგია: ა. ბელიაშვილი, ო. გიგინეიშვილი, ვ. თორღუა, კ. ლორთქიფანიძე, ხ. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალ „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

გამომც. № 11, ხელმოწ. დასაბ. 21/VI-1955 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5, ნახ. ფურც. 137. ზარია ვოსტოკას სტამბა, რუსთაველის პროსპ. 42, შეგვ. № 1125. ჟე 05351 ტირ. 25.000

ამერიკელმა გენერალმა გრიუნტერმა 19 მაისს, ნიუ-იორკში მოწვეულ მებრძოლის კონფერენციაზე გულსტკივილით განაცხადა: ატომის ბომბის აკრძალვა სიგიჟე იქნებოდა.

ქართული
ბიზლირთეკა

ატომის ბომბის აკრძალვის შიშით გულს იხეთქს „გადია“, ხალხთა მშვიდობა რად უნდა მას, ვისაც ომი სწადია?